

Планинж движение всичко можи да унищожи. Тамъ; Тамъ! нашъ свобода ще сж основе!“¹⁾

Това казва прѣдшественникътъ на Ботйовъ Левски въ едно писмо отъ 12. май 1861. година.

Слѣдната година (1862.) той води знаменитата Българска легия отъ български доброволци противъ султанскитѣ пълчища, въ помощъ на Сърбия. Но подиръ измамата на българитѣ отъ страна на Сърбия, Раковски не губи пакъ куражъ: на 1. августъ (1862.) той издава една Прокламация къмъ Българския народъ въ която четемъ: „... Ставайте, братя, на оржжие мало и голѣмо за нашъ тж милж свободж и независимость! Турското царство вѣкъ пропадва...“²⁾

Въ сщцето това врѣме той пише уставътъ на редовнитѣ горски чети, които трѣбва да запльятъ изъ Балкана, кждѣто „ще се основе нашата свобода“.

Жертва на едно заблуждение бѣше Раковски прѣзъ цѣлата си хайдушка дѣятелность, и това е неговата вѣра въ гражданската дѣеспособность на „нашитѣ богати първенци“ —, вѣрата му, че тѣ, както „народа“, въ еднаква степенъ сж заинтересувани отъ рѣшението на всѣки политически и културенъ въпросъ. Той знае, че такъвъ елементаренъ въпросъ, като черковния, все пакъ неможе да се рѣши безъ „демонстрация“. Но за такава рискована работа, пише той на 1. мартъ 1862 година „не зная наши дали щжтъ ся съгласи; защото май не имъ се ще такава нѣщо. Тукъ рѣчь ми е за наши богати и първенци. Колкото за народа, азъ имамъ твърдѣ добри извѣстия, че той въ каквото положение е дошълъ на всичко ще склони“³⁾.

¹⁾ Ч. Поповъ, Чърти отъ живота на Савва С. Раковски, Русе 1891. стр. 122.

²⁾ Пакъ тамъ, стр. 132—133.

³⁾ Пакъ тамъ, стр. 104.